NĀC

“Svētlaimīgu mani teiks visas paaudzes.” (Lk 1,48)

Nr. 4 (86)
Augusts
2015

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

Marijas Debesīs uzņemšana – AICINĀJUMS UZ MŪŽĪBU

Marijas Debesīs uzņemšanas svētki ir priecīga diena, jo Dievs ir uzvarējis. Mīlestība ir uzvarējusi. Dievs parādīja, ka mīlestība ir stiprāka par nāvi. Mīlestības pārspēku pār nāvi varam salīdzināt ar gaismas pārākumu pār tumsu. Tad, kad mēs tumšā rudens vakarā atveram izgaismotas istabas logu, ne jau tumsa piepilda istabu, bet gaisma ir tā, kas izgaismo apkārtni.

Šie ir ļoti seni svētki, un to *saknes* meklējamas pirmajās kristiešu kopienās, pirmatnējā Baznīcā, lai gan pati ticības patiesība tika formulēta nesen (1950. gadā Pijs XII ”Munificentissimus Deus”). Mēs ticam, ka Marija no Nācaretes, Jēzus Kristus māte, pirmā mācekle, kas audzināja Dieva Dēlu un bija arī pie krusta un Svētā Gara nosūtīšanas dienā kopā ar mācekļiem, ir uzņemta godībā pie Tēva ar miesu un dvēseli. Tātad, arī miesai ir vieta pie Dieva (Benedikts XVI ”Parrocchia Pontificia di San Tommaso da Villanova”, 2005. gada 15. augusts).

Kristiešu tradīcija par šiem svētkiem runā kā par ”Dormitio Mariae”, Marijas aizmigšanu Tēva klēpī. Sena tradīcija stāsta, ka erceņģelis Gabriēls ne tikai pasludināja Marijai Dieva Dēla iemiesošanos, bet arī pasludināja viņas *aiziešanu*. Jaunavas Marijas dzīves pēdējās dienās Gabriēls teica, ka Marijai būs jāmirst, bet viņa iebilda, jo viņai klājoties labi – brāļi ticībā un viņas Dēla mācekļi par viņu rūpējas. Tad Gabriēls sacīja, ka Marija nomirstot būs ar savu Dēlu, kam Marija ar prieku piekrita, tikai lūdza vēl tikties ar apustuļiem, kuri atradās dažādās pasaules vietās, sludinot Evaņģēliju. Viņa pati gribēja uzzināt kaut ko vairāk par sava Dēla publisko dzīvi, jo apustuļi Jēzus sludināšanas laikā bija kopā ar Viņu, bet Marija – Nācaretē. Tad erceņģelis sapulcināja visus apustuļus pie Marijas. (Ikonogrāfijā ”Dormitio Mariae” ir redzams, ka pie Marijas gultas ir sanākuši apustuļi un Jēzus ar mazu bērnu uz rokām, kas ir Marija. Marija dzemdēja Jēzu un par Viņu rūpējās šīs zemes dzīvē, kad Viņš bija vēl mazs bērns, tagad bija pienācis laiks

Dučio di Boninsegna (13. – 14. gs.) altārglezna ”Marijas aizmigšana”

”viceversa”, kad Jēzus Mariju ņem rokās kā mazu bērnu un to ieved godībā – mūžīgajā dzīvē). Pie “aizmigšanas“ gultas Marija vēl runāja ar apustuļiem un pēc tam “aizmiga”. Pēc Marijas nāves apustuļi viņas miesu aiznesa uz Cedronu, kur viņa tika guldīta kapā. Trīs dienas apustuļi pavadīja nomodā pie Jēzus Mātes kapa. Tālāk tradīcija stāsta, ka pēc trim dienām atnāca pats Jēzus un Marijas miesu uzņēma godībā.

Vissvētākās Jaunavas Marijas *aizmigšana* nav normālas dzīves īpašas beigas, bet gan normālas beigas īpašai dzīvei ticībā, kādai jābūt katra kristieša dzīvei. Tāpēc Marija nav kaut kādā veidā priviliģēta, bet viņa ir mūsu piemērs, kā sekot Jēzum, kam viņa sekoja, klausījās Dievā, mīlēja, cerēja. Marijā mēs esam aicināti kontemplēt dzīvā Dieva uzvaru pār nāvi, jo esam radīti mīlestībai, mums ir jādzīvo Mīlestībai, *lidojot* augstu, neapstājoties pie lietām, kas nezina, kas ir mūžība. Marijas Debesīs uzņemšana ir aicinājums uz mūžību.

Ir bīstama *tuvredzība* dzīvi aizvadīt, pievēršot skatienu tikai uz pārejošām lietām bez nākotnes – fizisko skaistumu, bagātību, labklājību, varu, slavu un visu pārējo, ko varam vēlēties. Patiesa gudrība ir dzīvot ar kājām uz zemes, bet ar skatienu Debesīs. Tādai noteikti bija jābūt Vissvētākās Jaunavas – mūsu mīļās māmiņas – dzīvei. Visa viņas dzīve tika izdzīvota žēlastības pilnībā, neizvairoties no saviem līgavas, mātes pienākumiem, Nācaretē dzīves vienkāršībā, diskrēti sekojot savam Dēlam, Viņa publiskās dzīves laikā, neizvairoties no atrašanās zem Viņa krusta, pieņemot mūs kā bērnus, dalot pilnīgu mīlestību un sāpes, lai pēc tam priecātos par Viņa augšāmcelšanos, Baznīcas iesākumu Svētā Gara nosūtīšanas dienā, gaidot, kad mēs visi atgriezīsimies pie Tēva, blakus Dēlam.

Lūk, kam vēl jāatskan mūsu dvēselēs, pieminot Vissvētākās Jaunavas uzņemšanu Debesīs, gluži kā debesu taures skaņām, saucienam, kas nāk no turienes, aiz laika robežām... Marija mūs sauc ar savas *auglīgās* dzīves piemēru, pieņemot Dieva Vārdu.

Arī mūsu dzīve var tikt raksturota ar šo *auglību*. Ģimenē, darbā, ekleziālajā kopienā mēs esam *auglīgi* tādā mērā, cik atļaujam Dieva vārdam pārņemt mūs, mainīt mūsu mentalitāti, labot mūsu attiecības, spriedumus attiecībā uz citām personām. Būsim *auglīgi*, atbrīvojoties no vēlmes visu iegūt, no skaudības, egoisma, no pieķeršanās sev pašiem, lai piederētu realitātei un labajam, mīlestības iespējām, kas tajās ir apslēptas. Kungs reizēm apslēpj labo pasauli ap mums, jo grib, lai mēs to meklējam, izejot no sevis, lai satiktu citus un Citu viņos. Šī tikšanās ir *auglīga*.

Šī *auglīgā* gājuma kulminācija ir Marijas Debesīs uzņemšana kā pārveidošana un dzimšana Debesīm. No turienes Marija Svētā Gara spēkā mūs velk tuvāk savam Dēlam un līdzdarbojas, lai mūs dzemdinātu par Dieva bērniem. Tieši tāpēc, pateicoties viņas īpašajai lomai pestīšanas vēsturē, mēs varam viņu lūgt bez jebkādām bailēm.

Bieži nākas dzirdēt, ka lūgšanas Marijas godam un īpašā veidā Rožukronis ir nevajadzīga atkārtošanās. Bet, ja kādam jāpasaka, ka viņu mīli, tad to sakām tikai vienu reizi, vai atkārtojam? Katra mīloša cilvēka sirdī mājo pacietība atkārtot. Tādai arī ir jābūt Rožukroņa lūgšanas īpašībai, kurā katrs noslēpums, ietērpts „Esi sveicināta…” atkārtošanā, ietver sevī Evaņģēlija vārdus, kuri grib mūs ievest kontemplācijā. Marija mūs ved pie Jēzus, caur viņas rokām mēs varam veltīties Viņam, apzinoties, ka Mātes sirds ir solidāra ar mūsu ciešanām un grūtībām un tajā pašā laikā tā ir dziļā vienotībā ar Jēzus sirdi.

Debesis vairs nav mums kāda ļoti tāla un nepazīstama sfēra. Debesīs mums ir Māte. Viņa ir Dieva Māte, Dieva Dēla Māte, mūsu Māte. Jēzus pats to ir teicis, Savu Māti dodot par Māti mums visiem: „Lūk, tava māte!” (Jņ 19,27) Debesis ir atvērtas, un Debesīm ir *sirds*. Lūgsim, lai caur Mariju mēs stiprinām ticību un cerību tur nokļūt!

Priesteris **Valdis Driksna**

ŠAJĀ NUMURĀ:

2.lpp. Latvijas bīskapi vizītē pie pāvesta

3.lpp. Komūnija šķirtajiem. Kāpēc – nē?

4.lpp. Intervija ar dominikāņu māsu Helēnu Lācīti

5.lpp. Intervija ar Žaneti Narkēviču

7.lpp. Iepazīsim Liepājas diecēzes bīskapu Antoniju Urbšu

8.lpp. Liepājas diecēzes ziņas

Latvijas bīskapi vizītē pie pāvesta

Vizīte pie pāvesta "Ad Limina Apostolorum" burtiski nozīmē „doties pie apustuļu sliekšņa". Nosaukumā vairāk uzsvērts garīgais aspekts, nevis juridiskais vai formālais. Vispirms šī vizīte ietver svētceļojumu uz Svētā Pētera un Svētā Pāvila ārpus Romas mūriem bazilikām, kur abi apustuļi apbedīti.

Vēstures gaitā izpratne par "Ad Limina Apostolorum" vizīti ir attīstījusies un pilnveidojusies. Var teikt, ka apustuļa Pāvila vēstulē galatiešiem (2,2) ir minēta pirmā „Ad Limina" vizīte – drīz pēc savas atgriešanās apustulis Pāvils devās uz Jeruzalemi, lai satiktu Kēfu. Un 14 gadus vēlāk, kamēr Pēteris bija dzīvs, viņš turp devās vēlreiz. Pāvils raksta: „Bet es aizgāju, sekodams atklāsmei, un cēlu viņiem, bet sevišķi tiem, kas bija ievērojami, to evaņģēliju priekšā, ko es sludinu pagāniem, vai kādreiz mana skriešana nav vai nebūtu bijusi veltīga." Te redzama informācijas apmaiņas nozīme, kas kā mērķis ir saglabājusies līdz pat mūsdienām.

Vienlaikus šī vizīte ir arī formācija, jo, satiekoties ar pāvestu un viņa līdzstrādniekiem, bīskaps iegūst atziņas, pārvērtē savu darbu. Saskaņā ar gadsimtos izveidojušos praksi, bīskapa "Ad Limina" vizīte pie pāvesta notiek aptuveni reizi piecos gados. Trīs mēnešus pirms vizītes bīskaps sagatavo un iesniedz Svētajam Krēslam pārskatu par viņa diecēzē notikušo. Kad dokumenti ir iesniegti, ar tiem pirms vizītes iepazīstas pāvesta līdzstrādnieki – kongregācijas un pontifikālās padomes, kas sagatavo rezumējumu, ko saņem Svētais tēvs.

Sagatavots, izmantojot informāciju no *www.katolis.lv*

Foto no bīskapa V. Stulpiņa personīgā arhīva

Baltijas valstu bīskapi: V. Stulpins (no kreisās), Z. Stankevičs, J. Bulis, F. Žurdāns un E. Pavlovskis pēc Svētās Mises Sv. Pētera bazilikā Romā

Liepājas diecēzes bīskaps V. Stulpins vizītes "Ad Limina" laikā no pāvesta Franciska rokām saņem piemiņas dāvanas

7. jūnijā Latvijas bīskapi satikās Rīgas lidostā, no kurienes devās uz Romu, lai atskaitītos par pēdējos piecos gados notikušo Latvijas diecēzēs un sastaptos ar pāvestu Francisku. Romas lidostā mūs jau sagaidīja Igaunijas bīskaps Filips Žurdāns, ar kuru kopā devāmies uz apmešanās vietām. Svētdienas pēcpusdienā, ierodoties naktsmītnē "Domus sacerdotalis romana", jau svinējām kopīgu Svēto Misi. Vizītes "Ad limina" laikā bija paredzētas tikšanās Klēra, Bīskapu, Konsekrētās dzīves institūtu, Kristīgās Izglītības un Dievišķā kulta kongregācijās un Kristiešu vienotības veicināšanas padomē, kā arī tika svinētas Svētās Mises Sv. Pētera, Marijas Madžore (tulk. Lielākajā) un Sv. Pāvila ārpus mūriem bazilikās.

Rīta cēliens iesākās ar kongregāciju apmeklējumu, kur notika tikšanās ar kongregāciju prefektiem un citiem darbiniekiem. Visās kongregācijās sastapāmies ar lielu ieinteresētību par Latvijas un Igaunijas situāciju Baznīcā, īpaši par "Terra Mariana" jubileju, kas saista mūsu zemes. Katram no bīskapiem bija iespēja dalīties savā pieredzē, pastāstīt par grūtībām, ar kurām nākas sastapties. Kristiešu vienotības veicināšanas padomē tikāmies ar kardinālu Kurtu Kohu un viņa sekretāru Matiasu Turku, kuri pirms dažiem gadiem viesojās Latvijā.

Pēcpusdienā devāmies uz ieplānoto baziliku, lai tur svinētu Svēto Misi un lūgtos par mūsu zemēm un diecēzēm. Pirmdien, iesākot vizīti, Sv. Mise notika Sv. Pētera bazilikas kriptā pie sv. Pētera kapa, otrdien – Dievmātes bazilikā, bet trešdien – Sv. Pāvila bazilikā. Ikreiz, esot kādā no Romas lielajām bazilikām, pārsteidz to lielums un skaistums.

Vizītes laikā ar transportu mums pakalpoja kopiena "Baznīcas darbs" (La Obbre de la Iglesia), kuru dibinājusi māte Trinidada no Svētās Mātes Baznīcas. Māte Trinidada ir dzimusi Spānijā 1929. gada 10. februārī, un 1959. gada 18. martā, iedvesmas pamudināta, uzsāka darbu, lai kalpotu Baznīcai. Šajā kopienā ir laji – vīrieši un sievietes –, kā arī priesteri. Romā, netālu no Sv. Pāvila bazilikas, ir šīs kopienas māja un draudze, kurā kalpo kopienas priesteri. Pēc bazilikas apmeklējuma viens no priesteriem iepazīstināja mūs ar kopienu "Baznīcas darbs", tās vēsturi, māju un draudzi.

Vizītes kulminācija bija ceturtdien, 11. jūnijā, 9.30 (pēc Itālijas laika), kad Latvijas un Igaunijas bīskapi "Ad Limina Apostolorum" vizītes ietvaros ieradās audiencē pie pāvesta Franciska. Kā jau tika minēts iepriekš, trīs Latvijas bīskapi pirmo reizi devās uz šādu tikšanos.

Pēc sasveicināšanās pāvests visus uzaicināja uz sirsnīgu sarunu, kurā mudināja dalīties savā pieredzē un piedzīvotajā, kā arī runāja par priecīgo un arī īpaši par to, kas uztrauc un sagādā grūtības. Lielākā uzmanība tika veltīta jautājumiem par pagājušā gadā notikušo un priekšā stāvošo sinodi par ģimenes jautājumiem. Pāvests ļoti konkrēti norādīja, ka ģimene ir svarīga un to veido vīrietis un sieviete pēc Radītāja iedibinātās kārtības. Ikviena cita forma grauj ģimeni un cilvēka identitāti. Pāvests uzsvēra arī svarīgo lomu, ko spēlē sagatavošanās laulībām un ģimeņu garīgā pavadīšana. Latvijas un Igaunijas bīskapi stāstīja par situācijām savās zemēs, tai skaitā par "Kānas ģimeņu kustību", par "Nazaretes ģimeņu kustību" un "Laulāto Tikšanās" kustību darbību. Tika pieminēts arī Rīgā gaidāmais Eiropraids 2015, kas skumdināja pāvestu.

Tika runāts arī par aicinājumiem, Garīgo semināru un priesteriem. Pāvests īpaši priecājās par ministrantiem, kas kalpo Latvijas dievnamos un no kuru vidus rodas aicinājumi uz priesterību. Francisks aicināja bīskapus būt pacietīgiem tēviem, kas runā ar grūtībās nonākušajiem priesteriem un cenšas palīdzēt, bet, ja neizdodas, vai no priestera puses ir nevēlēšanās, tad bīskapiem tiešām jāgaida un jālūdzas.

Tikšanās noslēdzās ar kopīgu fotografēšanos un pāvesta dāvanu pasniegšanu.

Visi bijām aizkustināti par pāvesta Franciska uzmanību tulkam, Vatikāna radio darbiniekam Jānim Evertovskim – vienā brīdī pāvests pārtrauca sarunu un paziņoja, ka nepieciešams ūdens. Viņš piecēlās, aizgāja pie skapja, paņēma glāzi un pudeli ar ūdeni. Nodomājām, ka viņam slāpst, bet ūdeni viņš atnesa Jānim. Mūs patiesi pārsteidza šis pāvesta žests, viņa iejūtība.

Piektdien, Vissvētākās Jēzus Sirds svētku dienā, no rīta "Domus sacerdotalis romana" kapelā svinējām pēdējo kopīgo Sv. Misi un devāmies uz Romas lidostu, lai dotos mājās.

Ar Dieva žēlastību vizīte noritēja laimīgi un varējām atgriezties, lai nodotu pāvesta svētību savām diecēzēm.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

Kristīgās mūzikas dienas Griezē

10. – 12. jūlijā Saldus novada Griezē, pie atjaunojamās baznīcas, piekto reizi notika Kristīgās mūzikas dienas. Tajās piedalījās 14 dalībnieki gan no Liepājas, gan Kuldīgas, Rīgas un Talsiem, iesaistījās arī Griezes iedzīvotāji.

Nometni organizēja luterāņu mācītājs Atis Freipičs, kopā pulcinot dažādu kristīgo konfesiju ticīgos – luterāņus, katoļus, pareizticīgos. Dalībnieku vidū bija arī Kurzemes luterāņu bīskaps Pāvils Brūvers. Mūzikas nodarbības vadīja Kristīne Locika. Gan profesionāli mūziķi, gan cilvēki, kuri vienkārši vēlas lūgties caur mūziku, šo dienu gaitā mācījās dažādus dziedājumus, stundu lūgšanas gregoriskās skaņkārtās, dalījās maizē un mīlestībā, kopīgās maltītēs un atpūtā.

Griezes baznīca celta 1580. gadā, daudz cietusi kara laikā, bet pēc nonākšanas Padomju Latvijas Dabas un pieminekļu aizsardzības biedrības pārraudzībā tā gandrīz pilnībā gājusi bojā. Tomēr Atmodas sākumā domubiedru un entuziastu grupa baznīcu lēnām atjaunoja, iekonservējot sienas, atjaunojot sakristeju un baznīcas torņa stāvus, tam uzliekot pagaidu jumtu. Blakus baznīcai tiek veidota rekolekciju māja, kur mūzikas dienu nometnes dalībnieki pulcējās uz ēdienreizēm, mācījās dziesmas un nakšņoja.

Nometne sākās ar lietaino piektdienu, kas nebūt netraucēja iecerei, bet palīdzēja, jo nebija ko domāt par peldēšanos un ugunskura kurināšanu, bet tūdaļ varēja sākt cītīgi apgūt dziesmas. Sestdienas saulainais, skaistais laiks nemazināja dalībnieku vēlmi muzicēt, un ieplānotā viena mēģinājuma vietā notika divi. Bīstoties lietus, paredzētais lūgšanu vakars no Griezes tika pārcelts uz Nīgrandes baznīcu, uzaicinot arī nīgrandiešus. Tas izrādījās ļoti pareizs lēmums, jo baznīcas akustikā muzicēšana kļuva divtik skaista un iedvesmojoša. Lūdzāmies gan ar Taizē, L. Kursišas-Patašas, K. Locikas un citu autoru dziesmām, gan klusumā, gan vārdos, noliekot sevi un visus Dieva priekšā.

Foto: Kristīne Locika

J. Klotiņš – viens no kristīgās mūzikas dienu idejas autoriem – muzicē Griezes baznīcā

Svētdienas rītā svinējām luterāņu svētdienas dievkalpojumu Griezes baznīcā, kur grīdas vietā – zaļa zāle, bet griestu – zilās debesis. Dievkalpojumam sekoja kopīgi gatavotas pusdienas, un tad jau devāmies uz Lēnu Sv. Trīsvienības baznīcu, kur priestera Toma Priedoliņa vadībā svinējām Svēto Misi. Atvadījāmies ar pateicību Dievam par visu, ko Viņš mums šajās dienās devis, ko palīdzējis, kārtojis un vadījis, kā arī ar cerību uz tikšanos nākamgad.

Kristīne Locika

Komūnija šķirtajiem. Kāpēc – nē?

Foto no interneta

Turpinām publicēt iepriekšējā "Nāc" numurā uzsākto Amerikas dominikāņu brāļu rūpīgi izanalizēto kardināla V. Kaspera piedāvājumu sakarā ar atļauju saņemt Komūniju katoļticīgajiem, kuri ir šķīrušies un noslēguši civillaulību ar citu partneri. Šī teksta autors Tomašs Jaklevičs ir veicis garā teksta: *John Corbett OP, Recent Proposals for the Pastoral Care of the Divorced and Remarried: A Theological Assessment, „Nova et Vetera", English Edition, Vol. 12, No. 3 (2014): 601–630* kopsavilkumu. Tulkojuma ietvaros vārds "laulība" tiek lietots attiecībā uz sakramentālu laulību, bet pārējie tās *veidi* tiek tulkoti, izmantojot citus vārdus.

4. Reformācija un Tridentas koncils

Reformācija noliedza Baznīcas mācību par laulību un cilvēka seksualitāti, lietojot līdzīgus argumentus tiem, kas izskan mūsdienās. Garīdznieku celibāts tika pasludināts par neiespējamu kritušā cilvēka dabai, pat tad, ja to stiprina žēlastība. Mārtiņš Luters noliedza arī Laulības sakramentu un tā nešķiramību. Viņš pats bija mūks un apprecējās ar bijušo mūķeni. Reformācija laulībai radikāli atņēma tās sakramentālo raksturu. M. Luters laulību nosauca par „laicīgu lietu". Viņš rakstīja: „Šīs lietas jāatstāj laicīgai varai. Neviens taču nevar noliegt, ka laulība ir ārēja lieta, laicīga, tā kā kleitas un barība, māja, saimniecība, kas pakļauta laicīgai varai."

Uz šo krīzi Tridentas koncils atbildēja 4 veidos. Pirmkārt, par ticības dogmu atzina mācību par laulību kā sakramentu un to, ka kristīgā laulība ir nešķirama, tiešā veidā nākamās saites nosaucot par laulības pārkāpšanu. Šī mācība Baznīcas tradīcijā tika nodota no sākuma. Otrkārt, tika pasvītrots laulības publiskais raksturs, tādējādi novēršot tā saucamās slepenās laulības (gadījās, ka kāds, kurš noslēdza šādu *privāto* laulību, šķīrās un publiski noslēdza citu; koncils aizliedza šādas prakses). Treškārt, kā dogma tika definēta mācība par to, ka Baznīca ir tiesīga lemt attiecībā uz konkrētiem smagiem vai šaubīgiem gadījumiem. Baznīcas tiesas varēja lemt par Laulības sakramenta derīgumu, balstoties Baznīcas likumos, kas nosaka attiecīgas normas. Ceturtkārt, koncils skaidri mācīja, ka attaisnošanas žēlastību (svētdarošo žēlastību) zaudē „visi, kas izdara nāvīgu grēku", pat ja viņi nezaudē ticību. Ceļš, kas ved uz kopību ar Dievu (attaisnošanas žēlastību) ir gandarīšana, tā ir atteikšanās no grēka un sakramentāla grēksūdze.

Secinājums: nav iespējams dot atļauju saņemt Komūniju personām, kuras dzīvo jaunās (nesakramentālās) saitēs, vienlaikus nenoliedzot Tridentas koncila doktrināro mācību, jo tad Tridentā noteiktā laulības definīcija, doktrīna par attaisnošanu un mācība par Euharistiju būtu jāmaina. Jāatceras, ka šī mācība, kuru pasludināja vispārējais koncils un apstiprināja pāvests, ir viens no svinīgākajiem Baznīcas Maģistērija pasniegšanas veidiem. Šo mācību atkārto arī mūsdienās (Vatikāna II koncils, Katoliskās Baznīcas katehisms, Baznīcas kanoniskās tiesības).

5. Anglikāņu gadījums jeb *slidkalniņš*

Pēdējā gadsimta laikā Anglikāņu kopiena gājusi bīstamo ceļu, kas saistīts ar pastorālas darbības pielāgošanu liberāliem uzskatiem par sabiedrību un seksualitāti, kas izplatīti Eiropā un Ziemeļamerikā. Anglikāņi atļāva šķiršanos, akceptēja pretapaugļošanās līdzekļus, pieņēma, ka personas, kas dzīvo homoseksuālās saitēs, var saņemt Komūniju, bet (dažviet) šādas personas kalpo par priesteriem, visbeidzot sāka svētīt viendzimuma *laulības*. Dažas no šīm pārmaiņām tika attaisnotas sakarā ar to, ka tie ir ļoti reti gadījumi. Šobrīd tā ir vispārpieņemta prakse.

Šī liberālā pieeja ir novedusi līdz atklātai shizmai anglikāņu vidū. Praktizējošo anglikāņu skaits gan Anglijā, gan Ziemeļamerikā ir ievērojami samazinājies. Kaut gan tam ir vairāki iemesli, tomēr grūti argumentēt, ka šie kompromisi ar mūsdienu sekularizēto kultūru būtu palīdzējuši noturēt cilvēkus anglikāņu Baznīcā (arī citās protestantu kopienās). Katoliskās Baznīcas Maģistērijs nav devies pa šo ceļu. Jau 1930. gadā pāvests Pijs XI paredzēja nopietnus draudus, kas saistīti ar pretapaugļošanās līdzekļiem, šķiršanos un abortiem. Savas raizes par to izteikuši: Pijs XII, Jānis XXII, Pāvils VI un Vatikāna II koncils. Sv. Jānis Pāvils II daudzkārt atgādināja Baznīcas mācību par šķiršanos, pretapaugļošanās līdzekļiem, homoseksuālismu un abortiem. Nemainot pamatprincipus, viņš piedāvāja jaunu, padziļinātu skatījumu uz cilvēcisku mīlestību un seksualitāti. Katoliskās Baznīcas katehisms seksualitāti apskata šķīstības tikuma gaismā. Ticības mācības kongregācija 2003. gadā pasludināja par neakceptējamu homoseksuālu saišu legalizēšanu, jo tā ir pretrunā dabiskajam likumam, kas pieejams cilvēka prātam. Katoliskā Baznīca konsekventi sniedz liecību pilnai patiesībai par cilvēka seksualitāti un dzimumu savstarpējo papildināšanu. Baznīca uzsver, ka cilvēka seksualitātes labums ir cieši saistīts ar dzīvības tālāknodošanu un vīrieša un sievietes uzticīgu mīlestību. Tās ir patiesības, kas attiecas uz cilvēka pestīšanu, tāpēc pasaulei tās ir jādzird pat tad, ja Baznīca kļūst arvien vientuļāka to sludināšanā.

Tiek apspriesta atļauja saņemt Komūniju tikai tiem šķirtajiem, kuri dibinājuši jaunas saites (ievērojot noteiktos priekšlikumus). Tomēr, piekrītot šai *vienīgajai* pastorālajai izmaiņai, Baznīcai vienlaikus būtu jāpiekrīt tam, ka seksuāla aktivitāte ārpus laulības ir savienojama ar vienotību ar Kristu un kristīgo dzīvi. Ja ieviesīsim šādu *mazo* lietu, tad grūti būs atteikt Komūniju cilvēkiem, kas dzīvo konkubinātā (no lat. *concubo* – "klātgulēšana", vīrieša un sievietes kopdzīve, nestājoties ne civilā, ne sakramentālā laulībā) vai tiem, kas dzīvo homoseksuālās saitēs. Uzmanīgi sekojot iepriekšējās sinodes notikumiem, bija pamanāms, ka tiem, kas grib dot atļauju saņemt Komūniju šķirtajiem, jau ir padomā nākamie liberālie piedāvājumi. Komūnija šķirtiem, kas dzīvo jaunās saitēs, ir ieiešana *slidkalniņā,* un anglikāņu piemērs ir tam pierādījums.

6. Ja ir iespējama garīgā Komūnija, tad...

Šķiet, ka garīgā Komūnija ir arguments tam, lai šķirtajiem atļautu jaunajā *laulībā* saņemt Komūniju. Šajā gadījumā ir sekojoša loģika: (1) pāvests Benedikts XVI ir teicis, ka ticīgajiem šādā situācijā vajadzētu pieņemt garīgo Komūniju; (2) ja kāds ir garīgās Komūnijas cienīgs, tad ir arī sakramentālās cienīgs; (3) tātad šiem cilvēkiem vajadzētu atļaut pieņemt Komūniju.

Problēma slēpjas tajā, ka jēdziens "garīgā Komūnija" nav viennozīmīgs. Pirmkārt, tie var būt sakramentālās Komūnijas augļi, kas saistīti ar pilnīgu garīgu vienotību (komūniju) ar Kristu ticībā un mīlestībā. Otrkārt, var pastāvēt garīgā Komūnija bez sakramentālās, piemēram: kāds ikdienā piedalās Sv. Misē, bet kādu dienu to nevar izdarīt, tad šis cilvēks caur dzīvās ticības aktu atjauno Komūniju ar Kristu. Treškārt, tās ir ilgas pēc Komūnijas, ko piedzīvo cilvēks, kas apzinās savu nāvīgo grēku vai dzīvo situācijā, kas objektīvi ir pretrunā ar morālo likumu – šāds cilvēks nav pilnīgā vienotībā ar Kristu ticībā un mīlestībā. Trešā nozīme skaidri atšķiras no pārējām. Šajā gadījumā vajadzētu runāt par "ilgu komūniju", jo te ir runa par cilvēku, kas ilgojas pēc Komūnijas, bet vēl nav atteicies no šķēršļa, kas šķir no pilnīgas vienotības ar Kristu. Tādam cilvēkam vajadzētu sevī uzturēt šīs labās ilgas, jo, pateicoties Dieva žēlastībai, varbūt viņš beidzot spēs novērsties no grēka, sasniedzot pilnīgu vienotību ar Kristu un Baznīcu. Pāvests Benedikts XVI aicināja šķirtos, kas stājušies jaunās *laulībās*, ilgoties pēc Euharistijas tik stipri, lai tas izraisītu viņu dzīves pielāgošanu Kristus mācībai par laulību, nevis tās noliegšanu. Vēstījumā "Sacramentum caritatis" (2007.g.) Benedikts XVI uzsver: „Šķirtie, kas stājās jaunās saitēs, joprojām – neskatoties uz viņu stāvokli – pieder pie Baznīcas, kura ar īpašām rūpēm ir klāt viņu ilgās praktizēt – cik vien tas ir iespējams – kristīgo dzīves veidu caur piedalīšanos Sv. Misē, kaut gan bez Komūnijas pieņemšanas, caur Dieva vārda klausīšanos, adorāciju, lūgšanu, līdzdalību dažādu kopienu dzīvē, vaļsirdīgu sarunu ar priesteri vai garīgo tēvu, sevis nodošanu aktīvai tuvākmīlestībai, gandarīšanas darbiem un iesaistīšanos bērnu audzināšanā." Visi pāvesta minētie piedalīšanās veidi Baznīcas dzīvē ir ceļi, kas stiprina nepilnīgu, tomēr reālu "garīgo Komūniju" ar Kristu. *Priekšlaicīga* sakramentāla Komūnija būtu šķērslis ceļā uz patiesu un pilnīgu vienotību ar Pestītāju.

7. Piedošana nav iespējama bez nožēlas un apņemšanās laboties

Kardināls V. Kaspers pieļauj, ka šķirtie, kas dzīvo jaunās attiecībās, drīkst saņemt Grēksūdzes sakramentu un pieņemt Komūniju, ja vien izpilda dažus noteikumus. Kādus? Ja viņi patiesi nožēlo savas laulības izjaukšanu, kaut pie tās vairs nevar atgriezties; ja jaunajās attiecībās viņi cenšas dzīvot saskaņā ar ticību, kā arī bērnus audzina ticībā. Te nav pieminēts noteikums, ka viņu kopdzīvei ir jābūt kā brālim ar māsu. Tātad ir pieņēmums, ka šie cilvēki jaunās attiecībās dzīvos kā laulātie. Kā tad uz šo pieņēmumu attiecas Kristus vārdi: „Ja kas no savas sievas šķiras un citu precē, tas pārkāpj laulību ar viņu. Un ja sieva šķiras no sava vīra un iziet pie cita, tā pārkāpj laulību." (Mk 10,11-12)? Laulāto attiecības ārpus likumīgas laulības ir laulības pārkāpšana – nāvīgais grēks. Saskaņā ar kardināla V. Kaspera piedāvājumiem šādi cilvēki grēksūdzes laikā varētu saņemt grēku piedošanu bez nožēlas un apņemšanās laboties attiecībā uz šo grēku. Tas ir pilnīgā pretrunā ar katolisko mācību, kuru Baznīca ir definējusi Tridentas koncilā. 7. kanons par Gandarīšanas sakramentu saka: „Pēc Dieva likuma spēka, lai saņemtu grēku piedošanu Gandarīšanas sakramentā, ir nepieciešams atzīties visos un katrā atsevišķā nāvīgā grēkā, ko penitents atcerējies pēc nopietnām un centīgām pārdomām." Šī mācība balstās Svētajos Rakstos. Sv. Jānis raksta: „Ja mēs sakām, ka mums sadraudzība ar Viņu, bet staigājam tumsībā, tad melojam un nedarām patiesību." (1Jņ 1,6) Sv. Jānis Pāvils II uzsver: „Bez patiesas atgriešanās, kas sevī ietver iekšējo nožēlu, un bez patiesas un stipras apņemšanās laboties grēki tiek "aizturēti", kā saka Jēzus un ar Viņu Vecās un Jaunās derības Tradīcija." Tātad katoliskā doktrīna izslēdz iespēju saņemt sakramentālu grēku piedošanu bez grēku nožēlas par visiem nāvīgajiem grēkiem un bez stipras apņemšanās laboties. Stāstīt šķirtajiem, kas dzīvo jaunās attiecībās, ka ir citādāk, nozīmē viņus maldināt vai atmest Baznīcas mācību par Grēksūdzes sakramentu.

Priesteris **Tomašs Jaklevičs**
Tulkojis priesteris
Oskars Jabloņskis OP

Dievs skaita tikai līdz viens

Foto: m. Diāna Jākse OP

Klostermāsa H. Lācīte Jēzus un Marijas dominikāņu māsu misionāru ģenerālpriekšnieces A. Šplitas klātbūtnē 11. jūlijā dod Dievam mūža svētsolījumus

Izdzīvojot pāvesta Franciska izsludināto "Konsekrētās dzīves gadu", izdevumā "Nāc" turpinām iepazīstināt ar konsekrētajiem ļaudīm, kuru kalpošana saistīta ar Liepājas diecēzi. 11. jūlijā Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē Jēzus un Marijas dominikāņu māsa misionāre HELĒNA LĀCĪTE Dievam teica „jā" uz mūžu. Piedāvājam interviju, kurā iespējams atklāt konsekrētās dzīves skaistumu un vērtību.

Lūdzu, pastāsti – kā tevī nobrieda ticība Dievam?

Esmu dzimusi un augusi Skaistkalnē, tur arī pavadīju savu bērnību. Raugoties uz to, kas ir bijis, izskatās, ka Dievs mani ir vadījis ļoti, ļoti pamazām, mazais ticības *graudiņš* ir audzis pavisam lēni un nemanāmi. Kad man bija desmit gadi, pirmo reizi pieņēmu Kungu Jēzu savā sirdī, tā bija mana ienākšana Baznīcā. Sāku dziedāt arī draudzes korī.

Pēc bērnības sekoja trakie pusaudža gadi, kad baznīca mani vairs neinteresēja un es turp vairs arī negāju. Ticība no manis attālinājās, un viss ar to saistītais šķita ļoti nevajadzīgs. Varu teikt, ka man šie gadi bija paši grūtākie. Tas bija skolas laiks, kad visa kā bija ļoti daudz, arī bēgšana no stundām, sliktas atzīmes, klasesbiedri. Tajā brīdī šķita, ka es *krītu* ļoti lielā un dziļā *bezdibenī*, kuram nav gala.

Tomēr visgrūtākais pārdzīvojums šajā posmā bija mana vectētiņa nāve. Atceros, ka izvadīšana notika no Skaistkalnes baznīcas. Sēdēju baznīcas pēdējā solā, un manī bija jautājums – kāpēc tas ir noticis? Toreiz ar šo sacelšanos viss arī beidzās, un manī nekas jauns nedzima. Pēc kāda laika mūsu draudzē ieradās kalpot paulīniešu tēvi. Viņi sāka rīkot dažādus izbraukumus, viens no tiem bija uz Jelgavu, kur notika Jauniešu dienas. Tagad apzinos – tas bija sākums turpmākajām izmaiņām manā dzīvē. Mācoties 10. klasē, apzinājos, ka Jēzus pa īstam ir ienācis manā dzīvē, tādēļ tā izmainījās par 180 grādiem. Sapratu, ka Viņš man ir svarīgs, pirms tam šādas sapratnes nebija. Mana ticība sāka *augt*, piedalījos Jauniešu dienās, vairākos svētceļojumos.

Kā tu atradi ceļu uz dominikāņu klostermāsu kopienu?

Tas bija ļoti interesants ceļš, kur vislielāko paldies jāsaka paulīniešu tēviem. Kad vidusskolā manī sāka nostiprināties aicinājums uz konsekrēto dzīvi, tad viens no tēviem man iedeva nelielu bukletu, sakot: „Ņem, varbūt tev noderēs." Bukletu atnesu mājās un ieliku kādā grāmatā, jo tajā brīdī par kādu konkrētu kongregāciju vai ordeni vēl nedomāju. Zināju tikai to, ka gribu būt kopā ar Jēzu. Pienāca laiks izlemt – kādā veidā, kurā kongregācijā savu aicinājumu vēlos izdzīvot. Tajā brīdī Jēzus ļoti stipri sāka *klaudzināt pie manām durvīm*. Sākumā domāju gan par Karmelu, gan Žēlsirdības misionāru māsām, bet tad pēc kāda laika atkal atradu bukletiņu, uz kura bija rakstīts – Jēzus un Marijas dominikāņu māsas misionāres. Māsas tobrīd jau bija uzsākušas kalpot Liepājā. Devos pēc padoma pie paulīniešu tēviem, kuri teica, ka pazīst šīs māsas. Izmantoju iespēju un aizbraucu uz Liepājas klosteri, kur pirmo reizi pa īstam ieraudzīju, kāda ir klosterdzīve. Tas bija sākums manam ceļam dominikāņu māsu kopienā, jo šeit Jēzus man dāvāja ļoti lielu mieru. No mājām izbraucu neziņā, bet ar lielu mieru sirdī, tas man dāvāja drosmi.

Ko esi atklājusi par sevi un par Dievu formācijas gadu laikā?

Esmu atklājusi, ka Dievs māk ļoti prasmīgi pārsteigt gan ar savu skaistumu, gan daudzveidību. Viņš māk dot to, ko mēs pat neesam spējīgi iedomāties. Viņš sūta uz tādām vietām un dod tādus cilvēkus, ar kuriem mēs dzīvē varbūt nekad nebūtu satikušies. Viņš ļauj ieraudzīt cilvēka dzīvi pavisam savādāk, tajā saskatīt skaisto, kas reizēm liekas nepamanāms, bet ļauj gan uz sevi, gan otru paraudzīties savādāk. Viņš parāda, ka bez Viņa mēs nespējam nekā izdarīt, pati savā spēkā es varu tikai visu sabojāt. Viņš dāvā skaistumu un lielo mīlestību, ar kuru iet pie cilvēkiem. Viņš man māca uzticēties. Bērna paļāvībā vienkārši jāiet pie Viņa, tad viss kļūst iespējams. To, ko Dievs dod, reizēm nav iespējams ietērpt vārdos. Viņš dod daudz, tikai ir jāprot ņemt.

Kāda ir dzīve dominikāņu māsu kopienā, kā aizrit tava ikdiena?

Dzīve dominikāņu māsu kopienā ir ļoti interesanta un daudzveidīga. Kalpošana, esot Latvijā vai Polijā, dod iespējas nenoslēgties sevī, bet doties pie otra. Tā ir kalpošana gan sakristejā, gan katehēzē bērniem vai pieaugušajiem, tā ir Jēzus nešana otram. Kopienā mēs, protams, neesam eņģeļi. Tā reizēm ir grūta pieredze, bet Jēzus dod sapratni par to, cik grūti ir bez Viņa. Svarīgi ir atcerēties, ka mūsu kopienu veido Viņš, kurš mūs te ir aicinājis no visām zemes malām. Jēzus dāvā nepieciešamās žēlastības, lai es šajā konkrētajā kopienā varētu dzīvot.

Mana ikdiena aizrit lūgšanā, dienas centrā ir Svētā Mise, kur Euharistiskajā maizē esmu kopā ar Jēzu un pēc tam varu doties pie otra cilvēka. Protams, tas ir arī ikdienas darbs. Pēdējā laikā man lielu prieku sagādāja darbs dārzā, tāpat arī kalpoju virtuvē mūsu lielajā formācijas mājā Zieļonkā, palīdzēju rūpēties par māsu Benignu, kurai ir 92 gadi un ar kuru kopā aizvadīti skaisti un brīnišķīgi mirkļi. Atklājums man bija darbs ar bērniem, kuriem ir atpalicība, tas parādīja, cik daudz no viņiem varu mācīties.

Vairākus gadus esi dzīvojusi Polijā, ko esi guvusi, dzīvojot ārpus Latvijas?

Polijā esmu pavadījusi 6 gadus – 4 gadus formācijā un 2 gadus, gatavojoties mūža svētsolījumiem. Polijā esmu ieguvusi ļoti daudzas *bagātības*. Vispirms atklāju Baznīcu kā vienu lielu un skaistu kopienu, kura vienlaicīgi ir arī tik neiedomājami dažāda Svētā Gara darbībā. Polijā arī *auga* mana ticība, redzot cilvēku vēlēšanos būt ļoti tuvu Jēzum. Protams, es to redzēju arī Latvijā, bet Polijā tas bija nedaudz savādāk. Piedzīvoju arī to, ka Jēzus ļoti tieši ar mani runā caur manām māsām, arī caur lekcijām, kuras klausījos gan noviciātā, gan juniorātā. Viņš mūs veido, lai mēs kļūtu Viņam līdzīgi. Mācījos saprast to, ka Dievs māk skaitīt tikai līdz viens, jo mēs katrs Viņam esam tik ļoti īpašs.

Kāda bija tava sagatavošanās mūža svētsolījumiem? Kas tagad tavā dzīvē mainīsies?

Sagatavošanās mūža svētsolījumiem ilga gandrīz divus gadus, jo pēc pirmā gada sapratu, ka es šo laiku vēlos par vienu gadu vēl pagarināt. Tas man bija ļoti svētīgs laiks. To mēģināju izdzīvot kopā ar Jēzus Sirdi, vēloties, lai mana sirds kļūst arvien līdzīgāka Viņa sirdij. Lūdzos, lai es spētu būt atvērtāka uz Dievu un Svētā Gara darbību.

Kā tu raugies nākotnē?

Es raugos ar lielu cerību, ka Jēzus turpinās mani vadīt. Augusta beigās došos uz Krieviju. Tur būs cita kultūra, iespējas, viss ap mani. Jēzus šajā ceļā man noteikti dos visvajadzīgāko, jo bez Viņa es neko nespēju saprast. Raugos ar atvērtību, jo saku „jā" Jēzum visā, ko Viņš man dos.

Kas tev sagādā prieku, gandarījumu?

Man prieku sagādā caur mazām lietām dāvāt prieku citiem. Arī tas, ka varu būt kopā ar otru cilvēku, nest viņam Jēzu.

Kāda bija tava mūža svētsolījumu diena?

Tā bija ļoti skaista. Protams, bija arī uztraukums. Visu sagatavošanās laiku lūdzu, lai šī diena būtu ļoti mierīga un piepildīta ar Jēzu, lai Dievs vadītu visus tos cilvēkus, kas man būs apkārt – gan tie, kuri atbraukts, gan tie, kuri nevarēs ierasties. Ļoti priecājos, ka ar mani kopā bija mana ģimene, manas māsas gan no Latvijas, gan Polijas. Visskaistākais bija tas, ka tajā visā bija Dievs.

Kādi Svēto Rakstu vārdi tevi šobrīd pavada?

Svētie Raksti man ir ļoti svarīgi, jo tas ir dzīvības vārds. Tās ir divas Svēto Rakstu vietas: apustuļa Pāvila vārdi: „Es visu spēju Tajā, kas mani stiprina" (Flp 4,13) un vārdi no mīlestības himnas – „...mīlestība nekad nebeidzas" (1Kor 13,8).

Gribu pateikt lielu paldies visiem, ar kuriem Jēzus mani ir savedis kopā, atceros viņus savā lūgšanā.

Samanta (m. Helēna) caur bīskapa A. Justa rokām saņem Iestiprināšanas sakramentu Skaistkalnes baznīcā

Samanta (pirmā no kreisās), skolas gaitas uzsākot

Foto: no m. Helēnas personīgā arhīva

M. Helēna atzīst, ka to, ko Dievs dod, reizēm nav iespējams ietērpt vārdos

Foto: Mārtiņš Kūkulis

"Madonna uz Mēness sirpja" – koka skulptūra Kuldīgas Sv. Trīsvienības baznīcā

„Svētlaimīgu mani teiks visas paaudzes"

(Lk 1,48)

Atzīmējot "Terra Mariana" 800. jubilejas gadu, tapusi izstāde par Vissvētākās Jaunavas Marijas attēliem, kas nāk no dažādām Latvijas vietām. Katram no tiem ir kāds īpašs vēstījums: vienam kultūrvēsturiska nozīme, cits ir mākslinieciski augstvērtīgs, cits – īpaši iemīlēts ticīgo vidū. Izstāde būs apskatāma visā Latvijā, bet šobrīd tā apceļo Liepājas diecēzi. Lai labāk izprastu ieguldītā darba vērtību, piedāvājam interviju ar Žaneti Narkēviču ***Dr. phil.*** **– izstādes idejas un īstenošanas autori.**

Lūdzu, pastāstiet par izstādes "Svētlaimīgu mani teiks visas paaudzes" ieceres rašanos.

Izstāde "Svētlaimīgu mani teiks visas paaudzes. (Lk 1,48) Dievmātes tēls Latvijā" radās sakarā ar 800 gadu jubileju, kopš mūsu zeme ir novēlēta Bezvainīgās Jaunavas Marijas aizstāvībai. Viss sākās nu jau pirms gada, kad bija jāizstrādā jubilejas gada simbols. Tieši tad arī skaidri atklājās, cik nozīmīgs Latvijas kultūrvidē un Baznīcā ir Dievmātes tēls. Tāpēc līdzās starptautiskās zinātniskās konferences "Terra Mariana 800: Ticības un sabiedrības dialogs" organizēšanai Rīgas Augstākais reliģijas zinātņu institūts sadarbībā ar Latvijas mākslas zinātniekiem, vēsturniekiem un teologiem uzsāka darbu pie šīs izstādes koncepcijas. Tā tika veidota kā ceļojoša izstāde, kas jubilejas gada laikā apceļos dažādas Latvijas pilsētas, aicinot cilvēkus uz apcerīgu lūgšanu un Jaunavas Marijas skaistuma kontemplāciju, kā arī Latvijas kultūrvēsturiskā mantojuma labāku iepazīšanu. Zīmīgi, ka izstāde tika atklāta maijā, kas katoliskajā Baznīcā ir īpašs Dievmātes godināšanas laiks. Kopš šī laika tā ir viesojusies dažādās Vidzemes baznīcās. Pašlaik tā apceļo Kurzemi, bet tālāk tās ceļš aizvīsies uz Zemgali, Sēliju un Latgali.

Kāds bija tās īstenošanas process?

Izstādes īstenošanas procesu vislabāk raksturo vārds "sinerģija" jeb kopdarbs. Izstādes koncepcijas veidošanā liela loma bija Kuldīgas Sv. Trīsvienības baznīcas prāvestam Mihailam Volohovam un vērtīgajiem ieteikumiem, kurus sniedza Latvijas vadošie mākslas vēsturnieki Ojārs Spārītis un Rūta Kaminska. Šajā sadarbībā tika atlasīti astoņi dažādi Dievmātes tēli – skulptūras vai svētgleznas, kas ir nozīmīgi ar savu senatnīgumu, unikalitāti vai ir sirsnīgi iemīļoti ticīgo vidū. Lai izveidotu stendus ar Dievmātes attēliem, bija nepieciešamas augstas kvalitātes fotogrāfijas. Dažas no tām ir pavisam īpašas. Piemēram, Aglonas Dievmātes ikonas fotogrāfiju pirms daudziem gadiem uzņēma fotogrāfs Imants Prēdelis laikā, kad šī svētgleznа tika restaurēta un tai bija noņemts zelta apkalums jeb riza. Liela pateicība fotogrāfei Marikai Vanagai par augstvērtīgajām fotogrāfijām no viņas plašās kolekcijas. Tāpat nozīmīga bija sadarbība ar klostermāsām, kas uz zinātniskā materiāla pamata izstrādāja tekstus, kuriem ir gan informatīva, gan garīga intense. Tāpēc šie apraksti ir labs pamats meditācijai par Bezvainīgo Jaunavu.

Foto: Ojārs Jansons

Ž. Narkēviča, piedaloties konferencē "Terra Mariana 800: Ticības un sabiedrības dialogs"

Kas sagādāja grūtības?

Projekta īstenošanas laikā nesaņēmām cerēto finansiālo atbalstu. Tāpēc bija patiess prieks un pateicība katoliskās Baznīcas Latvijā bīskapiem un priesteriem, kas nekavējoties piekrita sniegt savu palīdzību, un izstādi varēja atklāt plānotajā laikā Rīgas domes izstāžu zālē starptautiskās konferences laikā.

Bija kādi pārsteigumi?

Lielākais pārsteigums bija Jelgavas "Uzvaras Dievmātes" svētgleznas neparastais liktenis. Mākslas vēsturniece Kristīne Ogle, kas veikusi šī mākslas darba izpēti, atzīst, ka Latvijas mākslā tas ir vienīgais zināmais šāda veida paraugs. Šīs svētgleznas atklāšana un izpēte ir nozīmīga gan Latvijas mākslas un kultūras vēsturniekiem, gan visai Baznīcai Latvijā.

Kā lūkojaties uz galarezultātu?

Jau strādājot pie izstādes nojautu, ka tā sāks *dzīvot* tad, kad dosies ceļojumā pa Latvijas dievnamiem un ar attēlu un vārdu uzrunās cilvēku prātus un sirdis. Gribētos, lai šī izstāde mums palīdzētu vēl vairāk iemīlēt mūsu Māti un Karalieni un lai šajā mīlestībā mēs piedzīvotu mieru un paļāvību, ko dod Viņas drošais patvērums.

Kurš no Dievmātes tēliem jūs pašu uzrunā un kādu vēsti caur to saņemat?

Lai patiesā gaismā uzlūkotu Dievmāti, jāatceras, ka Viņa vienmēr norāda uz Kristu. Dievmātes tēls kopumā un Viņas Ņesti savu nozīmi iegūst Kristus personā. Sarkaņu ikonā Dievmāte "Oranta" pacēlusi abas rokas lūgšanā un Kristus ir atveidots uz Viņas krūtīm. Šī ikona nostāda noslēpuma priekšā un atklāj vienu no dziļākajām Atklāsmes patiesībām: Dieva cilvēcisko piedzimšanu – Marija kļūst par Dieva Dzemdētāju caur Vārda-Logosa iemiesošanos. Kontemplējot šo ikonu, mūsu skatienam atklājas svētumu svētums *iekšējā Marija*, kuras dzīlēs Svētais Gars ieņem Dievcilvēku. Viņas klēpis aptver Neaptveramo.

Intervijas sagatavoja
Ieva Liede

Liepājas bīskaps Antonijs Urbšs

1937. gada 10. septembris. Latvijas telegrāfa aģentūra ziņo: „Lai labāk nokārtotu Latvijas katoļu baznīcas pārvaldi, pāvests pēc sazināšanās ar Latvijas valdību nolēma no Rīgas arhidiecēzes administratīvā kārtā, kas aptver visu valsti, atdalīt Kurzemi un Zemgali, un nodibināt no tām jaunu – Liepājas diecēzi."

"Es esmu likumīgais apustuļu pēctecis un jūsu gans," par sevi saka bīskaps A. Urbšs

Bīskaps A. Urbšs vizitācijas laikā Jūrkalnes draudzē

Foto no "Nāc" arhīva

Bīskapa A. Urbša ingresa procesija no kūrijas uz Liepājas Sv. Jāzepa katedrāli, 1938. gada 23. oktobrī

Dzīves gaita

Antonijs Urbšs dzimis 1879. gada 29. novembrī Lietuvā, Pandeļu draudzē. Pēc tēva nāves 1887. gadā gādību par zēnu uzņemas mātesbrālis, prāvests Kazimirs Dovgialovičs, kurš kalpo Vārkavā, Sarkaņos, Bikavā un Rozentovā, tur arī 1948. gadā apbedīts. Pēc mācībām vietējās skolās Antonijs Urbšs 1898. gadā iestājas Pēterpils Garīgajā seminārā, kuru pabeidz 1903. gadā. Tā paša gada 22. martā viņš Pēterpilī tiek iesvētīts par priesteri. Iesvēta Mogiļevas arhibīskaps metropolīts Hieronims Boļeslavs Klopotovskis (citos avotos – bīskaps Juris Šembeks). Savu pirmo Svēto Misi A. Urbšs svin Dievmātes pasludināšanas svētkos – 25. martā.

1903. gadā priesteris Urbšs sāk pastorālo darbu kā vikārs Pēterpils katedrālē, tad Varakļānu baznīcā, tur paliekot līdz nākamā gada martam. Tad seko daži mēneši Dagdā.1904. gada novembrī tiek iecelts par Rīgas Sv. Franciska baznīcas vikāru, tur strādājot līdz 1911. gada septembrim, kad tiek iecelts par Kaunatas draudzes prāvestu. Divus mēnešus vēlāk viņš jau ir Daugavpilī – Vissvētākās Jaunavas Marijas draudzes prāvests, ar izcilām sekmēm strādājot līdz 1920. gada pavasarim.

1920. gada maijā priesteris Urbšs tiek pārcelts uz Ludzu par prāvestu un dekānu. Tur viņš strādā 18 gadus, iemantojot cilvēku cieņu un mīlestību.

1922. gadā Antonijs Urbšs tiek nozīmēts par bīskapa padomnieku un Rīgas arhidiecēzes prosinodiālo tiesnesi, 1927. gadā paaugstināts par Svētā tēva galma prelātu.

Politisko mezglu atraisīšana

1938. gada 29. aprīlī Antoniju Urbšu nominē par Liepājas diecēzes bīskapu. Viņa iecelšana nebija tīkama Latvijas valdībai, jo Urbšam ir lietuviska izcelsme. Konkordāta latviešu teksta II pantā teikts, ka Latvijas katoļu bīskapiem jābūt latviešiem. Franču tekstā šis vārds aizstāts ar nacionalitāti, kam, kā zināms, ir divas nozīmes: tautība un pilsonība (pavalstniecība). Tieši šādi konkordāta tekstu lietoja pāvesta nuncijs Antonijs Arata. Ar arhibīskapa A. Springoviča un Izglītības ministra biedra prelāta J. Čamaņa atbalstu nuncijs saņēma prezidenta K. Ulmaņa piekrišanu savam kandidātam. K. Ulmanis tomēr piezīmējis, kā teicis Čamanis, ka katoļi nākotnē nožēlos, ka paši pirmie neievēroja konkordātu.

Lai nu kā ar šo sarežģīto tiesisko tekstu, bet ar savu turpmāko apustulisko darbu Latvijā un trimdā Antonijs Urbšs ieguva piekrišanu un cieņu. Par savu konsekrācijas dienu jaunais bīskaps izvēlējās 1938. gada 29. jūniju – Sv. Pētera un Sv. Pāvila dienu. 28. jūnijā tika nodots zvērests Valsts un ministru prezidentam K. Ulmanim.

Ingress

1938. gada 25. oktobrī "Kurzemes Vārds" raksta: „Svētdien, 23. oktobrī, ieveda amatā Liepājas bīskapu. Svinības sākās pl. 10 rītā." Pēc gājiena apraksta, augsto viesu pieminēšanas, atstāstot visu, kas notika jau par katedrāli tapušajā Sv. Jāzepa dievnamā, laikrakstā ierakstīti bīskapa teiktie vārdi diecēzes katoļiem: „Es esmu likumīgais apustuļu pēctecis un jūsu gans. Man uzlikts pienākums vadīt un valdīt pār jums. Cerēdams uz Dieva gādību, es darīšu visu, ko no manis prasa Dievs un Baznīcas likumi jūsu dvēseļu atpestīšanai." No sirmgalvja līdz mazam bērnam to dzird visi, saņemot bīskapa svētību, ceļos stāvot.

„Katoļiem jādod dievnami,

kur tie varētu atrast spēcinājumu dzīves pretišķībās, iepriecinājumu skumjās un dziedinājumu garīgās slimībās." 1940. gada februārī tā raksta bīskaps Urbšs, skaidrojot Latvijas katoļiem apstākļus Liepājas diecēzē: „Jaundibinātā diecēzē ietilpst visa Zemgale un Kurzeme, un tās platība ir 26 830 kvadrātkilometru. Uz minētās teritorijas atrodas 39 draudžu baznīcas, 10 kapličas un lūgšanas nami, kā arī 29 misijas punkti. Diecēzes robežās pastāvīgi dzīvo 90000 katoļticīgo, bet vasaras mēnešos šis skaits pieaug līdz 120 – 130 tūkstošiem, jo šeit iebrauc daudz sezonas laukstrādnieku no citām Latvijas provincēm un ārzemēm. Garīdznieku, ieskaitot mūkus – tēvus kapucīnus, ir 40. Šai skaitā ir 12, kas vecuma dēļ jau nespēj pienācīgi veikt uzdevumu dvēseļu gana atbildīgajā postenī. Tātad pilnīgi darba spējīgu garīdznieku Liepājas diecēzē ir tikai 28. (..) Zemgales rietumu daļā un visā plašajā Kurzemē ir liels baznīcu un lūgšanas namu trūkums. Šī diecēzes daļa sastāda t.s. diasporu un pilnīgi līdzinās misiju zemei. Katoļu skaits ir 30 – 40 tūkstoši, bet vasarā 70 – 80 tūkstoši, šo dvēseļu garīgā apkalpošana ir nepietiekoša.(..) Dzīvodami tālu prom no baznīcas, bez sakramentiem, bez dievkalpojumiem, katoļi pamazām kļūst vājāki ticības pārliecībā un zaudē visdārgāko mantu – ticību.(..) Telpas, kur notiek dievkalpojumi, mūsu diecēzē var iedalīt trijās kategorijās: 1. Baznīcas, kapličas, kas pilnīgi piemērotas dievkalpojumiem, ir 39. 2. Mājas vai bijušie krogi, ko draudzes ir pirkušas, ir 10. 3. Privāttelpas, ko dievkalpojumiem ļauj izmantot skolas, pašvaldības un privātpersonas, ir 12." Tālāk seko aicinājums ziedot: „Aprēķinot visnepieciešamākos izdevumus, patlaban būtu vajadzīgi 500 000 – 600 000 latu." Un izskaņā: „Tie, kas ar naudu nevar piedalīties šajā svētajā darbā, lai upurē savas lūgšanas par Liepājas diecēzes katoļiem.(..) Pie šīs izdevības griežos vēl ar vienu sirsnīgu aicinājumu: lūgties, lai Liepājas diecēzē Dievs pavairotu aicinājumus garīgai kārtai."

Dzīve trimdā

1944. gada 9. septembrī Latvijas bīskapus, izņemot bīskapu Springoviču, izved uz Vāciju. Tur bīskaps Urbšs apmetas uz dzīvi Loras kapucīnu klosterī. Beidzoties karam un sākoties nometņu dzīvei, Viņa Ekselence apmeklē gandrīz visas latviešu nometnes angļu un amerikāņu zonā, dodams garīgo stiprinājumu, dalīdams svētos sakramentus.

1949. gadā, kartūziešu abata aicināts, kopā ar savu sekretāru prelātu Novicki bīskaps Urbšs dodas uz Spāniju, kur dzīvo Monseratas benediktīniešu klosterī. Spānijā Viņa Ekselence palīdz vietējiem bīskapiem: celebrē Mises, apmeklē draudzes, dala Iestiprināšanas sakramentu, iesvēta jaunus priesterus.

Monseratā 1953. gada 2. martā viņš sagaida priesterības zelta jubileju. Apsveikumu atsūta Svētais tēvs Pijs XII. Pontifikālmise norit īpaši svinīgi, jo pie altāra ir 25 priesteri. Pāvests bīskapam piešķīris *„Pontificio Solio Adstans"* titulu, kā arī privilēģijas, kādas pienākas pāvesta troņa asistentam.

Līdz 1953. gadam Bīskaps Urbšs piešķīris Iestiprināšanas sakramentu 14 tūkstošiem, 240 kandidātiem uz priesterību piešķīris zemākas un augstākas svētības. Viņa Ekselence ir vadījis daudzas pontifikālmises, konsekrējis altārus, liturģiskos traukus, svētījis daudzas laulības.

Antonijs Urbšs mirst 1965. gada 17. augustā Spānijā, Monseratas klosterī, apbedīts klostera kriptā.

Un atskan balss no pagātnes: „... varbūt kādreiz Liepājas diecēzes pirmajam bīskapam Antonijam Urbšam būs iespēja atgriezties Liepājā un viņa pīšļiem atdusēties Svētā Jāzepa katedrāles kriptā."

Uļa un **Jānis Gintneri**

LIEPĀJAS DIECĒZES BĪSKAPA VIKTORA STULPINA VIZITĀCIJAS

02.08. 11.00
Ventspils Sv. Krusta draudzē
09.08. 11.00
Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzē
06.09. 11.00
Talsu Vissvētākās Jaunavas Marijas draudzē
04.10. 9.00
Liepājas Māras draudzē
11.10. 11.00
Liepājas Sv. Meinarda draudzē
29.11. 9.00
Rojas draudzē

SV. MEINARDA SVĒTKI
23. augustā

Sv. Mise
Ogres baznīcā – 10.00 un 18.00
Ikšķiles Karmelītu klostera baznīcā – 12.00
Uz Sv. Meinarda salas – 13.00 (tiks piešķirts Kristības sakraments) un 15.00 (celebrē V. E. Rīgas arhibīskaps – metropolīts Zbigņevs Stankevičs, tiks piešķirts Iestiprināšanas sakraments)
Ja vēlaties saņemt Kristības vai Iestiprināšanas sakramentu uz Sv. Meinarda salas, lūdzam savlaicīgi sazināties ar prāvestu.
Informācija uzziņām pa tālr.: 65022458 un 26551206.

LATVIJAS JAUNIEŠU DIENAS AIZKRAUKLĒ

18. – 20. septembris

Pieteikšanās vietnē: *docs.google.com*
Anketā jāsniedz īsa informācija par sevi un jāizvēlas veids dalības maksai:
❑ ar bankas pārskaitījumu līdz 15.08. – EUR 15
❑ iespēja iegādāties pasākumā biļeti Aglonas svētku laikā (13. – 15.08. teltī pie bazilikas) – EUR 15
❑ ar bankas pārskaitījumu no 15.08. līdz 15.09. – EUR 20
❑ maksājot pasākuma dienā – EUR 20 tiem, kas reģistrējušies līdz 17.09., EUR 25 – iepriekš nereģistrētajiem dalībniekiem.
Pastāv iespēja pieteikt grupu no draudzes, kopienas vai pilsētas (grupas atbildīgā persona anketā sniedz īsu informāciju par grupu un pēc anketas iesniegšanas saņems dalībnieku reģistrācijas anketu, kurā būs nepieciešamā informācija. Maksāšanas sistēma būs līdzīga iepriekš aprakstītajai.)
Neskaidrību gadījumā aicinām rakstīt uz e-pastu *jauniesudienas2015@gmail.com* vai zvanīt: tālr. 29354095, 26510151.

VELO SVĒTCEĻOJUMS TALSI – AGLONA 2015

6. – 13. augusts
Izbraukšana no Talsiem 6. augustā pēc Svētās Mises 8.00.
Dalības maksa EUR 25.
Pieteikšanās pie priestera Toma Priedoliņa pa tālr. 26493241.

DIEVKALPOJUMU LAIKU MAIŅA LIEPĀJĀ

Sv. Jāzepa katedrālē
Darbdienās (arī **svētkos**, kurus svin darbdienās) 8.00 un 18.00
Sestdienās 8.00 (Dievmātes kapelā) un 18.00
Svētdienās 9.00, 11.00 un 16.00

Sv. Meinarda baznīcā
Svētdienās 11.00

Māras baznīcā
Svētdienās 9.00

26. septembrī Alsungā
Draudzes aizbildņa sv. Miķeļa svētkos
Svēto Misi 18.00 svinēs apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs monsinjors P. Lopess Kintana

No 19. jūlija izstāde par konsekrēto dzīvi Latvijā būs skatāma Kuldīgā

SKAISTKALNES "KAŅEPENES" SVĒTKI

31. augusts – piektdiena
SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA
10.00 – svētceļnieku sagaidīšana, svētnīcas vēsture
10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna
12.00 – Svētā Mise (celebrēs Latvijas Mariāņu kongregācijas provinciālpriekšnieks priesteris Pāvils Zeila MIC, t. Benedikts MIC no Viļāniem – Dieva Vārda skaidrošana)
❑ Slimnieku sakramenta piešķiršana
❑ Lurdas svētība slimniekiem ar Vissvētāko Sakramentu

1. augusts – sestdiena
ĢIMEŅU DIENA
10.00 – Svētceļnieku sagaidīšana – svētnīcas vēsture
10.15 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna
12.00 – Svētā Mise (celebrēs V. E. Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins)
❑ Laulības sakramenta piešķiršana
❑ Laulību solījumu atjaunošana
❑ Svētība mātēm, kas gaida bērnu
❑ Svētība laulātajiem un bērniem
❑ Eiharistiskā procesija

2. augusts – svētdiena
SKAISTKALNES DIEVMĀTES – LATVIJAS ĢIMEŅU AIZBILDNES – SVĒTKI
9.00 – Sv. Mise lietuviešu valodā, grēksūdze
10.00 – Vissvētākā Sakramenta adorācija, grēksūdze, Dievmātes – Latvijas ģimeņu aizbildnes – nemitīgā novenna
11.30 – spēlē jauniešu pūtēju orķestris "Skaistkalne"
11.50 – svinīga bīskapu sagaidīšana
12.00 – Svētā Mise – (galvenais celebrants apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs monsinjors P. Lopess Kintana, koncelebrēs V. E. Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs, Jelgavas diecēzes bīskaps Edvards Pavlovskis)
❑ Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana
❑ Eiharistiskā procesija

Aglonas svētki

11. augusts – otrdiena
SLIMNIEKIEM VELTĪTA DIENA
7.00 – Sv. Mise
11.00 – Rožukronis
12.00 – Sv. Mise, svētība slimniekiem
19.00 – Sv. Mise, litānija Vissvētākās Jaunavas Marijas godam

12. augusts – trešdiena
ĢIMENĒM VELTĪTA DIENA
7.00 – Sv. Mise
11.00 – Rožukronis
12.00 – Sv. Mise, laulības solījumu atjaunošana
19.00 – Sv. Mise saderinātajiem, Dievmātes litānija

13. augusts – ceturtdiena
7.00 – Sv. Mise
11.00 – Rožukronis
12.00 – Sv. Mise
SVĒTĀ MEINARDA SVINĪBAS
18.30 – Vesperes
19.00 – Sv. Mise, Dievmātes litānija
20.00 – Procesija ar Fatimas Dievmātes statuju ap baziliku
22.00 – Lūgšanu vakars
24.00 – Sv. Mise, adorācija bazilikā

14. augusts – piektdiena
7.00 – Sv. Mise *(bazilikā pie Dievmātes altāra)*
9.00 – Sv. Mise, garīgā adopcija *(bazilikā pie centrālā altāra, muzicē Liepājas Katoļu pamatskolas koris un zvanu ansamblis)*
11.00 – Rožukronis *(bazilikā pie centrālā altāra)*
12.00 – Sv. Mise svētceļniekiem *(pie pāvesta altāra)*
15.30 – Tēva V. Pentjuša grāmatas prezentācija
16.00 – Sv. Mise *(bazilikā pie Dievmātes altāra)*
VISSVĒTĀS JAUNAVAS MARIJAS DEBESĪS UZŅEMŠANAS LIELIE SVĒTKI
18.30 – Vesperes
19.00 – Sv. Mise, Dievmātes litānija, Eiharistiskā procesija, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana *(pie pāvesta altāra)*
22.00 – Krustaceļš *(sakrālajā laukumā)*
24.00 – Sv. Mise *(pie pāvesta altāra)*
1.00 –7.00 Vissvētākā Sakramenta adorācija bazilikā

15. augusts – sestdiena
7.00 – Sv. Mise *(bazilikā pie Dievmātes altāra, latgaliski)*
9.00 – Sv. Mise jaunatnei, Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana *(pie pāvesta altāra)*
10.00 – Sv. Mise svešvalodā *(apakšējā baznīcā)*
10.00 – sprediķis krievu valodā
11.00 – Rožukronis *(pie pāvesta altāra)*
12.00 – Svētku galvenā Sv. Mise, Dievmātes litānija, Eiharistiskā procesija *(pie pāvesta altāra)*
19.00 – Sv. Mise *(pie Dievmātes altāra)*

Kuldīgā bērni tuvāk iepazīst Jaunavu Mariju

Vasaras brīvlaiks ir laba iespēja bērniem un jauniešiem gan atpūsties, gan pilnveidot savu kristīgo pieredzi. Kuldīgā, Sv. Pāvila rekolekciju mājā, arī šovasar notika kristīgas bērnu un jauniešu mācību nometnes, kas pulcēja 35 zināt gribošus un rosīgus dalībniekus no Kuldīgas, Vārmes, Gudeniekiem, Kabiles, Ventspils un Jūrkalnes.

No 1. līdz 7. jūnijam pulcējās pusaudži, savukārt no 13. līdz 19. jūnijam darbojās 7 – 12 gadus veci bērni.

Sakarā ar "Terra Mariana" 800. jubilejas gadu piedāvājām nometnes tēmu –

"Ceļojums ar Mariju". Nedēļas garumā tuvāk iepazinām Mariju, viņas dzīvi, Dieva aicinājumu un Marijas līdzdalību cilvēku pestīšanas plānā. Garīgi katru dienu kopā ar Mariju apceļojām vienu kontinentu, iepazināmies ar svētceļojumu vietām, kur īpašā veidā Marija ir atklājusies cilvēkiem, nodevusi vēstījumus un kur joprojām caur viņas aizbildniecību cilvēki var saņemt žēlastības no Dieva. Kopā ar Mariju garīgi pabijām Gvadelupē, Kibeho, Akitā, Fatimā, Sarkaņos, Skaistkalnē un Aglonā. Katru dienu, pateicoties māsas Agneses sagatavotai viktorīnai, varēja pārbaudīt gan savas zināšanas, gan uzzināt daudzas interesantas lietas par katru no kontinentiem. Tēmas ietvaros bija iekļautas arī praktiskas nodarbības, kuras vadīja māsa Mārīte un Zofijas kundze no mūsu draudzes, piemēram, izmantojot Jaunavas Marijas simbolus, apgleznojām svečturus, bet pēc tikšanās ar Mariju Gvadelupē – dekupāžas tehnikā noformējām akmeņus ar rozēm, gatavojām rokassprādzes, origami zvaigznes, rožukroņus. Protams, neiztikām bez sportiskām aktivitātēm, kuras palīdzēja vadīt mūsu visjaunākā māsa Kasja no Polijas. Nometnes laikā organizējām arī mazu pārgājienu un sportiskās aktivitātes brīvā dabā, kur palīgos nāca jaunieši no Liepājas. Sirsnīgs paldies Alisei, Jānim, Vitālijam, Katrīnai un Jānim. Liels paldies sakāms arī Ingum, Naurim un Baibai, kuri brīvprātīgi iesaistījās kalpošanā bērniem un jauniešiem, liekot lietā savus talantus un prasmes.

Māsa Mārīte, atceroties nometnes laiku, atzīst: „Nostiprināju pārliecību, ka Dievam nekas nav neiespējams. Protams, tā bija arī jauna pieredze, jo katrs bērns bija īpašs. Centāmies pamanīt katru dalībnieku, bet reizē arī veidot tādu mūsu mazo kopienu, kurā gan lūdzāmies, gan spēlējāmies, gan dziedājām, gan meklējām risinājumus esošajām situācijām." Savukārt māsa Katrīna ir pārliecināta, ka „arī šodien Marija uzrunā bērnu sirdis caur Rožukroņa lūgšanu kā Fatimā". Viņu aizkustināja bērni, kuri agri no rīta atnāca uz baznīcu, lai pirms Sv. Mises kopā ar draudzes cilvēkiem lūgtos Rožukroni.

Foto no Kuldīgas OP māsu arhīva

Nometnes dalībnieki lūgšanā pie krusta Kuldīgas Sv.Trīsvienības baznīcas dārzā

Nometnes laikā bija īpaši brīži – viens no tādiem bija vēstules rakstīšana pāvestam Franciskam, mūsu bīskapam Viktoram un priesterim Mihailam. Arī tie brīži, kad redzējām, kā bērni atveras uz patiesu tikšanos ar Dievu un Mariju lūgšanā, kā spēj viens otram sagādāt labus pārsteigumus.

Pusaudži, daloties atmiņās par aizvadīto laiku, uzsvēra, ka ieguvuši jaunus draugus, tuvāk iepazinuši Mariju, apguvuši jaunas kristīgas dziesmas un lūgšanas.

Īpašs paldies visiem, kas atbalstīja mūs ar lūgšanu, kalpošanu un pārsteigumiem, ko saņēmām kā Dieva apredzības un gādības dāvanu.

Paldies bērniem, kuri piedalījās nometnē. Šo dzīves posmu mēs varējām izdzīvot kopā. Nometnes *augļus* caur Marijas rokām uzticam Jēzum.

Dominikāņu māsas Kuldīgā

Brīvprātīgo darbs sagādā prieku

Kopienas "Chemin Neuf" mājā Karostā skan franču valoda, smiekli, jūtama rosība. Izrādās – deviņas jaunietes no Francijas un jaunietis no Gvinejas izmanto kopienas piedāvāto iespēju ierasties kādā no valstīm, kur nepieciešama palīdzība celtniecībā, darbā ar bērniem, sevi veltot brīvprātīgo darbam.

Darbs tika uzsākts ar būvgružu izvākšanu no ēkas Ložmetējnieku ielā 6, kuru kopiena "Chemin Neuf" iegādājās 2014. gadā. Nedēļas laikā iznestas16 tonnas gružu no pirmā stāva telpām. Projekta otrajā daļā jaunieši darbosies "Kānas" vasaras sesijā, kur palīdzēs darbā ar dažāda vecuma bērniem gan Liepājā, gan Saldū. Jaunieši ne tikai strādā, viņiem paredzēts arī atpūtas laiks pie jūras un ekskursijas pa Liepāju un Rīgu.

Antuanete, Izabella un Adriana labprāt piekrīt dalīties savos iespaidos par piedzīvoto Latvijā, jo šī pieredze viņas ir bagātinājusi. Adriana par kopienu "Chemin Neuf" dzirdējusi no savas māsas, kas pirms diviem gadiem bijusi Latvijā, un nolēmusi, ka arī grib gūt šādu pieredzi. Viņa atzīst: „Manuprāt, liela nozīme ir garīgajai pusei, jo tā uz savu dzīvi ļauj palūkoties dziļāk. Man svarīga ir arī dzīve kopienā. Katru rītu un vakaru tiekamies uz lūgšanām, tā ir daļa no mūsu kristīgās dzīves šeit. Mums ir iespēja izzināt šīs zemes kultūru un iepazīt cilvēku ticību caur liecībām, kuras viņi sniedz. Mani pārsteidz, cik daudz jūs esat spējuši paveikt šo gadu laikā, kopš atgūta neatkarība." Izabella ir gandarīta par laiku, ko varējusi pavadīt jūrmalā kopā ar bērniem no Liepājas sociālās aprūpes centra. Kopā spēlēta bumba, dažādas spēles, pūsti burbuļi. Viņa piebilst: „Tas bija brīnišķīgs, prieka pilns laiks, aizkustinoša pieredze." Savukārt Antuanetei šķiet, ka esot noderīgai, viņā mazinājusies iedomība: „Iepriekš es nepievērsu tik lielu uzmanību trauku mazgāšanai, bet tagad man tas šķiet viegli.To darām kopā, un man tas pat sagādā prieku. Esmu mācījusies pacietību un uzticēšanos. Tā ir bagātīga pieredze, jo mēs lasām Bībeli, dalāmies piedzīvotajā." Par liepājniekiem jaunietēm ir izveidojies priekšstats, ka viņi ir ļoti pretimnākoši, interesanti, gandrīz katrs prot dziedāt un ir ar mākslinieciskū ievirzi.

Uzticēšanās Dievam dāvā prieku, par to pārliecinātas ir visas, un brīvprātīgo darbu uzskata par iespēju palīdzēt un pašām kļūt iekšēji bagātākām.

Ieva Liede

Foto no kopienas "Chemin Neuf" arhīva

Brīvprātīgā darba veicēji no Francijas pludmalē ar bērniem no Liepājas sociālās aprūpes centra

Pasmaidīsim

Kamielēns vaicā mātei:

– Māmiņ, kāpēc mums ir tik lielas un spēcīgas kājas?

– Tāpēc ka mēs daudz pa smiltīm staigājam. Tas ir grūti, un kājām jābūt stiprām.

– Bet kāpēc mums ir divi kupri uz muguras?

– Tāpēc ka mēs esam tuksneša *kuģi*. Varam ilgi iztikt bez dzeršanas. Kupros glabājas ūdens.

– Māmiņ, bet kāpēc tas viss mums vajadzīgs zoodārzā?

☺ ☺ ☺

Vecmāmiņa aizvedusi Pēterīti uz zooloģisko dārzu.

– Iesim uzreiz pie pērtiķiem, tos tūlīt baros! – ierosina vecmāmiņa.

– Omīt, vai tev interesantāk nebūtu pavērot, kā mazs zēns ēd saldējumu? – Pēterītis jautā.

☺ ☺ ☺

Ar Pēterīti, staigājot pa zooloģisko dārzu, tēvs rāda:

– Tas, dēls, ir jaguārs!

Pēterītis ieinteresēti iepleš acis un jautā:

– Kura gada modelis?

☺ ☺ ☺

– Anniņ, vai vārds „bikses" ir vienskaitlī vai daudzskaitlī? – jautā skolotāja.

– Augšā vienskaitlī, bet apakšā daudzskaitlī!

☺ ☺ ☺

Kristīgās mācības skolotāja bērniem uzdod jautājumu:

– Cik ilgi Ādams un Ieva bija paradīzē?

– Līdz rudenim, – atbild kāds skolnieks.

– Kāpēc tev tā liekas?

– Agrāk āboli tačū vēl nav gatavi!

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Mob. tālr. 26310871, 29853149 (izplatīšana), e-pasts: nac@tvnet.lv
Teoloģiskais recenzents: priesteris Oskars Jabloņskis OP
Redaktore: Ieva Liede
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19.
Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus.
Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc".
Tirāža: 5000.
Laikraksta nākamais numurs 6. oktobrī.